



וְלַפְעָמִים מִסְכְּמִים שְׁלֹשָׁה  
לַעֲשׂוֹת דִּין, וְיָבֵא י"ד [מין] שְׁהִיא  
פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים, שְׁהוּא  
יְהוּ"ה יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְזוּ  
שְׂכִינָה נִקְרָאת יד יְמִין מִצַּד  
הַחֲסָד. יד שְׂמַאל מִצַּד הַגְּבוּרָה.  
יד יְהוּ"ה מִצַּד עֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי.  
כְּשֶׁבֶן אָדָם שָׁב בְּתֻשׁוֹבָה, הֵיךְ הַזֶּה  
מִצִּילָה אוֹתוֹ מִהַדִּין. אֲבָל כְּשֶׁדָּן  
עֵלֶת עַל כָּל הָעֲלוֹת, נֹאמֵר בּוֹ וְאִין  
מִיָּדִי מִצִּיל.

וְעוֹד, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים נֹאמֵר בְּפִסּוּק  
זֶה אֲנִי אֲנִי אֲנִי, שֵׁשׁ בָּהֶם א' א'  
א' י' י', שְׁנַרְמְזוּ בְּיו"ד ה"י וְא"ו  
ה"י יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. וְיֵשׁ  
בָּהֶם שְׁלֹשׁ וָיִם, ו' ו' ו' - וְאַחֲחִיָּה  
וְאֲנִי וְאִין - שְׁנַרְמְזוּ בְּשִׁמּוֹת  
הָאֵלֶּה. וְעַם כָּל זֶה שֶׁהָרִי בְּאֵרוֹ אֵת  
הַפִּסּוּק הַזֶּה הַחֲבָרִים אֲצֵל אֱלֹהִים  
אֲחֵרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר רְאוּ עֲתָה פִי  
אֲנִי אֲנִי הוּא - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא וְשְׂכִינְתּוֹ שְׁנֹאמֵר בָּהֶם אֲנִי  
וְה"ו. וְאִין אֱלֹהִים עֲמָדִי - זֶה  
סַמְא"ל וְנַח"ש. אֲנִי אֲמִית וְאַחֲחִיָּה  
- אֲנִי אֲמִית בְּשְׂכִינְתִּי לְמִי שְׁהוּא  
רְשָׁע, וְאֲנִי אֲחִיָּה בְּהַ אֵת מִי שְׁהוּא  
צַדִּיק. וְאִין מִיָּדִי מִצִּיל - זֶה יו"ד  
יְהוּ"ה שְׁהוּא יְהוּ"ה יו"ד ה"א  
וְא"ו ה"א, וְהוּא כּוּז"ו בְּמוֹכַס"ז  
כּוּז"ו, וְהַכֹּל אֲמִת. אֲבָל מַה  
שְׁנַחְבָּאָר לְמַעְלָה עֵלֶת הָעֲלוֹת  
שְׁהוּא עֵלֶת עַל כָּל הָעֲלוֹת, וְהַסּוּד  
הַזֶּה לֹא נִמְסַר לְכָל חָכֵם וְנִבְיָא [נ"א  
אֲבָל מַה שְׁנֹאמֵר לְמַעְלָה עַל עֲלוֹת שְׁהוּא עַל הָעֲלוֹת,  
הַסּוּד הַזֶּה לֹא נִמְסַר אֶלָּא לְכָל חָכֵם וְנִבְיָא].

בֹּא רְאֵה כְּמָה עֲלוֹת הֵם נִסְתָּרִים  
שֶׁהֵם מִתְּלַבְּשִׁים וְהֵם מְרַכְּבִים  
בְּסַפִּירוֹת, וְהַסַּפִּירוֹת מְרַכְּבָה לָהֶם,  
שֶׁהֵם טְמִירִים מִמַּחְשַׁבֶּת בְּנֵי אָדָם,  
וְעֵלֵיהֶם נֹאמֵר (קְהֵלֶת ה) כִּי גְבוּהַ מֵעַל  
גְּבוּהַ שְׁמֵר וְגו'. אִירוֹת מִצְחָצְחִים  
אֵלֶּה עַל אֵלֶּה. וְאֵלֶּה שְׁמַקְבְּלִים

וְאִי לֹא אֶסְתַּפְּמֵן תְּרוּיָהוּ בְּעַמּוּדָא  
דְּאֲמַצְעִיתָא לֹא אֶתְקִיִּים דִּינָא. דְּאֲנוּן בְּמוֹתַב  
תְּלָתָא כְּחָדָא. וְלְזִמְנִין (דף כג ע"א) אֶסְתַּפְּמוּ  
תְּלָתָא לְמַעַבְדֵּי דִינָא, וְיִיתִי יו"ד (יְמִינָא) דְּאִיהִי  
פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים דְּאִיהוּ יְהוּ"ה יו"ד  
ה"א וְא"ו ה"א. וְדָא שְׂכִינְתָא אֶתְקָרִי יד  
יְמִין מִסְטָרָא דְחַסָּד. יד שְׂמַאל מִסְטָרָא  
דְּגְבוּרָה. יד יְהוּ"ה מִסְטָרָא דְעַמּוּדָא  
דְּאֲמַצְעִיתָא. כִּד בְּרַ נֶשׁ תַּב בְּתִיּוֹבְתָא הָאִי יד  
שְׂזִיב לִיָּה מִן דִּינָא. אֲבָל כִּד דָּן עֵלֶת עַל כָּל  
הָעֲלוֹת אֶתְמַר בֵּיהּ וְאִין מִיָּדִי מִצִּיל.

וְעוֹד תְּלַת זְמַנִּין אֶתְמַר בְּהָאִי קָרָא אֲנִי אֲנִי  
אֲנִי. דְּאִית בְּהוּן א' א' א' י' י' י'.  
דְּאֶתְרַמְיָזוּ בְּיו"ד ה"י וְא"ו ה"י, יו"ד ה"א  
וְא"ו ה"א. וְאִית בְּהוּן ג' ווִין ו' ו' ו' - וְאַחֲחִיָּה  
וְאֲנִי וְאִין דְּאֶתְרַמְיָזוּ בְּאֵלִין שְׂמָהָן. וְעַם כָּל  
דָּא דְּהָאִי קָרָא הָא אוּקְמוּהָ חֲבָרִיָּא לְגַבֵּי  
אֱלֹהִים אֲחֵרִים. כְּמָה דְּאֶתְ אֲמַר רְאוּ עֲתָה כִי  
אֲנִי אֲנִי הוּא, דָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
וְשְׂכִינְתִּיהָ דְּאֶתְמַר בְּהוּן אֲנִי וְה"ו. וְאִין  
אֱלֹהִים עֲמָדִי דָּא סַמְא"ל וְנַח"ש. אֲנִי אֲמִית  
וְאַחֲחִיָּה, אֲנִי אֲמִית בְּשְׂכִינְתִּי לְמֵאן דְּאִיהוּ  
חַיִּיב. וְאֲנִי אֲחִיָּה בְּהַ לְמֵאן דְּאִיהוּ זַפְּאִי.  
וְאִין מִיָּדִי מִצִּיל דָּא יו"ד יְהוּ"ה דְּאִיהוּ  
יְהוּ"ה, יו"ד ה"א וְא"ו ה"א וְאִיהוּ כּוּז"ו  
בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו וְכֹלָא קְשׁוּט. אֲבָל מַה  
דְּאֶתְמַר לְעֵילָא עֵלֶת עֵלָּאָה דְּאִיהוּ עֵלֶת עַל  
כָּל הָעֲלוֹת. וְהָאִי רְזָא לֹא אֶתְמַסַּר לְכָל  
חַפְּיָמָא וְנִבְיָאָה (נ"א אֲבָל מַה דְּאֶתְמַר לְעֵילָא עַל עֵלָּאָה דְּאִיהוּ  
עַל הָעֲלוֹת הָאִי רְזָא לֹא אֶתְמַסַּר אֶלָּא לְכָל חַפְּיָמָא וְנִבְיָאָה).

הָא חֲזִי, כְּמָה עֲלוֹת אֲנוּן סְתִימִין דְּאֲנוּן  
מִתְּלַבְּשִׁין וְאֲנוּן מוֹרְכָבִין בְּסַפִּירָן,  
וְסַפִּירָן מְרַכְּבָה לְגַבֵּיָהוּ, דְּאֲנוּן טְמִירִין מִמַּחְשַׁבֶּתָא דְּבִנֵּי נַשָּׂא, וְעֵלֵיָהוּ



אתמר (קהלת ה) **פי גבוה מעל גבוה שומר וגו'.**  
נהורין מצוחצחין אלין על אלין. ואלין  
דמקבלין אנון חשוכין מאחרנין דעלייהו  
דמקבלין מנייהו. ועלת (על כל) העלות לית  
נהורא קיימא קמיה דכל נהורין מתחשכן  
קמיה.

השלמה מההשמטות (סימן ל"ג)

זי"ן מאי עבדתיה, כמנין ימי השבוע.  
ללמדך שכל יום יש לו פח. ומאי  
עבדתיה הכא ללמדך שפשם שיש חכמה  
גדולה באוון לאין תכלית, כף יש הפח  
ההוא בכל האברים, ומאי אברים, שבע  
שיש באדם. דכתיב פי בצלם אלהים עשה  
את האדם. ע"כ: (עד כאן מההשמטות)

**רעיא מהימנא**

השלמה מההשמטות (סימן ד)

אמר ליה בוצינא קדישא בתר דאמר (בראשית א) נעשה  
אדם בצלמנו כדמותנו מאי ניהו דאמר לבתר  
ויברא אלהים את האדם בצלמו, אמר ליה מה  
דאוקמוה על דא מארי מתניתין דמנהון אמרו (הוא)  
נברא ומנהון (אמרו) לא נברא וקדשא בריך הוא ברא  
ליה, דכתיב (בראשית א) ויברא אלהים את האדם  
בצלמו.

אמר ליה אי הכי איהו לא יהיב חלקא ביד חד מנייהו  
ולא אתעביד בדיוקנא דילהון אלא באיקונין  
דמלכא בצלמו כדמותו דאיהו צלם ודמות תבניתו.  
אמר הכי אשתמודע. אמר חס ושלום. אלא אנא אימא  
דאתברי בכלא ואשליטיה על כלא. דאי הוה יהיב כל  
חד חולקיה בזמנא דהוה כעסיה עליה כל חד הוה  
נטיל חולקיה מניה, פי במה נחשב הוא.

אלא קדשא בריך הוא ברא ליה כל חד בדיוקניה, דא  
מלכות קדישא דאיהי תמונת כל, דבה אסתכל

הם חשוכים מאחרים שעליהם  
שמקבלים מהם. ולעלת [על כל]  
העלות אין אור עומד לפניו, שכל  
האורות חשוכים לפניו.

זי"ן, מה מעשהו? כמנין ימות  
השבוע, ללמדך שכל יום יש לו  
פח. ומה מעשהו כפן? ללמדך  
שפשם שיש חכמה גדולה באוון  
לאין תכלית, כף יש הפח ההוא  
בכל האברים. ואיזה אברים?  
שבע שיש באדם, שכתוב (בראשית  
ט) כי בצלם אלהים עשה את  
האדם:

**רעיא מהימנא**

אמר לו, מנורה הקדושה, אחר  
שאמר (בראשית א) נעשה אדם  
בצלמנו כדמותנו, מהו שאמר  
אחר כף ויברא אלהים את האדם  
בצלמו? אמר לו, מה שבארו על  
כף בעלי המשנה, שמהם אמרו  
נברא, ומהם אמרו לא נברא,  
והקדוש ברוך הוא ברא אותו,  
שכתוב (שם) ויברא אלהים את  
האדם בצלמו.

אמר לו, אם כף הוא, לא יתן  
חלק ביד אחד מהם ולא נעשה  
בדמות שלהם, אלא באיקונין של  
המלך, בצלמו כדמותו, שהוא  
צלם ודמות תבניתו. אמר, כף  
נודע? אמר, חס ושלום, אלא אני  
אומר שנברא בכל והשליטו על  
הכל, שאם היה כל אחד נותן בו  
חלקו, בזמן שהיה כועס עליו כל  
אחד היה נוטל חלקו ממנו, פי  
במה נחשב הוא?.

אלא הקדוש ברוך הוא ברא אותו  
כל אחד כדמותו, זוהי מלכות  
הקדושה שהיא תמונת כל, שבה  
הסתכל הקדוש ברוך הוא וברא  
את העולם וכל הבריות שברא  
בעולם, וכלל בה עליונים  
ותחתונים בלי פרווד כלל, וכלל

קדשא בריך הוא וברא עלמא וכל ברין דברא בעלמא וכלל בה עלאין ותתאין בלא



בה עֶשֶׂר סְפִירוֹת, וְכָל הַשְּׁמוֹת  
וְהַכְּנוּיִים וְהַהֲוִיּוֹת, וְעַלֹּת עַל  
הַכֹּל שֶׁהוּא אֲדוֹן עַל הַכֹּל, וְאֵין  
אֵלֹהָ מִבְּלַעַדָּיו, וְלֹא נִמְצָא בְּכָל  
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחִתּוֹנִים פְּחוֹת  
מִמֶּנּוּ.

בְּגִלְגָּל שֶׁהוּא קָשֶׁר שֶׁל כָּלם  
וְהַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל כָּלם, לְקַיֵּם בּוֹ  
וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וּבְגִלְגָּל  
שֶׁלֹּא נִמְצָא עֲלֹת עַל הַכֹּל  
בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים פְּחוֹת  
מִמֶּנּוּ אֶפְלוּ בְּאֶחָד מֵהֶם, הִיא  
[נִקְרָאת] הַתְּקַרְבָּה אֲמוּנַת יִשְׂרָאֵל.  
וּמִצַּד שֶׁל עֲלֹת עַל הַכֹּל נֶאֱמַר בְּה'  
(דְּבָרִים ד') כִּי לֹא רָאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה.  
אָבֵל מִצַּד שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים נֶאֱמַר  
בְּהֵם [בְּה'] (בַּמִּדְבָּר יב') וְתְמוּנַת ה'  
יְבִיט.

בְּאֵ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה וּשְׂאֵר  
הַחֲבָרִים וְהַשְּׁתַּחֲוִי לְפָנָיו וְאֶמְרוּ,  
כַּעֲת אֵין מִי שֶׁיִּכּוֹל לְטַל מִמֶּנּוּ  
אֶת חֶלְקוֹ, שֶׁלֹּא נִתֵּן לוֹ אֶחָד  
מִהָעוֹלָם, אֲלֹא בּוֹרָא הָעוֹלָמוֹת  
עֲלֹת עַל הַכֹּל, וּבּוֹ תְלוּי עֲנָשׁוֹ אוֹ  
שְׂכָרוֹ, וְלֹא בְּמַלְאָךְ וּשְׂרָף וְלֹא  
בְּשׁוּם בְּרִיָּה מִהָעוֹלָם, וּבְגִלְגָּל כֶּף  
פְּרִשׁוּת חֲכָמֵי הַמְּשָׁנָה, הַמְּשַׁתֵּף  
שֵׁם שְׁמַיִם וְדָבָר אַחֵר נֶעְקָר מִן  
הָעוֹלָם: ע"כ.

דְּבָר אַחֵר נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ  
כְּדְמוּתֵנוּ - הָרִי פְרִשׁוּת הַחֲבָרִים  
עַל מַלְאָכֵי הַשְּׁרָת שֶׁהֵם אוֹמְרִים  
אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה. אָמַר לָהֶם, אַחֵר  
שֶׁהָיוּ יוֹדְעִים מֵהַ שְׁהִיָּה וּמֵהַ  
שְׁעִתִּיד לְהִיּוֹת וְהֵם הָיוּ יוֹדְעִים  
שְׁעִתִּיד לְחִטָּא, לְמָה רָצוּ לַעֲשׂוֹת  
אוֹתוֹ? וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שְׁעִתִּיד  
וְעִזָּא לְהִיּוֹת מְקַטְרָגִים עֲלָיו בְּזִמְנָן  
שְׂאֵמְרָה שְׂכִינָה לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ-  
הוּא נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמְרוּ, מָה אָדָם  
וְתַדְעֵהוּ? מָה אִתָּה רוּצָה לְבְרָא  
אָדָם, וְתַדְעֵהוּ שְׁעִתִּיד לְחִטָּא  
לְפָנָיִךְ בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיא חֲשֵׁף? שְׂאֵר הוּא זָכָר, וְחֲשֵׁף נִקְבָּה, שְׂמַאל חֲשֵׁף שֶׁל בְּרִיאָה. בְּאוֹתוֹ זִמְנָן

פִּירוּדָא כָּלֵל וְכָלֵל בְּהַ עֶשֶׂר סְפִירָן וְכָל שְׁמָהָן וּכְנוּיָן  
וְהוּוּיָן וְעַלֹּת עַל כָּלֵל דְּאִיהוּ אֲדוֹן עַל כָּלֵל וְלִית אֱלֹהָא  
בְּרַ מְנִיָּה וְלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּכָל עֲלָאִין וְתַתְּאִין פְּחוֹת מִנִּיָּה.  
בְּגִין דְּאִיהוּ קָשֶׁר דְּכָלְהוּ שְׁלִימוֹ דְּכָלְהוּ לְקַיִמָא בִּיה  
וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וּבְגִין דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח עֲלֹת עַל  
כָּלֵל בְּעֲלָאִין וְתַתְּאִין פְּחוֹת מִנִּיָּה אֶפְלוּ בְּחַד מְנִיָּהוּ  
(אֲתַקְרִיאת) אֲתַקְרִיבַת אֲמוּנַת יִשְׂרָאֵל. וּמִסְטָרָא דְעֲלֹת עַל  
כָּלֵל אֲתַמַּר בְּה' (דְּבָרִים ד') כִּי לֹא רָאִיתֶם כָּל תְּמוּנָה. אָבֵל  
מִסְטָרָא דְשְׂאֵר עַמִּין אֲתַמַּר בְּהו' (בְּה') (בַּמִּדְבָּר י"ב) וְתְמוּנַת  
יְיִ יְבִיט.

אֲתַא בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וּשְׂאֵר חֲבָרִיא וְאֲשַׁתְּטַחוּ קַמִּיה  
וְאֶמְרוּ כַּעֲן לִית מָאן דְּיִכִּיל לְמִיטַל מִנִּיָּה חוּלְקִיָּה  
דְּלֹא יְהִיב לִיה חַד מִעֲלָמָא אֲלֹא בּוֹרָא עֲלָמִין עֲלֹת עַל  
כָּלֵל, וּבִיה תְּלִיא עוֹנָשִׁיָּה אוֹ אַגְרִיָּה וְלֹא בְּמַלְאָךְ וּשְׂרָף  
וְלֹא בְּשׁוּם בְּרִיָּה דְעֲלָמָא וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ רַבְּנָן  
דְּמַתְּנִיתִין הַמְּשַׁתֵּף שֵׁם שְׁמַיִם וְדָבָר אַחֵר נֶעְקָר מִן  
הָעוֹלָם. ע"כ: (עַד כַּאן מִהַחֲשַׁמּוֹת).

דְּבָר אַחֵר נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, הָא  
אוֹקְמוּהָ חֲבָרִיא עַל מַלְאָכֵי הַשְּׁרָת  
דְּאֲנוּן אֶמְרֵי הָאֵי קְרָא. אָמַר לְהוּ בְּתַר דְּהוּ  
יְדַעִין מֵהַ דְּהוּהָ וּמֵהַ דְּעִתִּיד לְמַהֲוִי וְאֲנוּן הוּוּ  
יְדַעִין דְּעִתִּיד לְמַחֲטִי אֲמַאי בְּעוֹ לְמַעַבְדַּ לִּיה.  
וְלֹא עוֹד אֲלֹא דְעִזָּא וְעִזָּאֵל הוּוּ מְקַטְרָגִי עֲלִיה  
בְּזִמְנָא דְאֶמַר שְׂכִינָתָא לְקְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
נַעֲשֶׂה אָדָם, אָמְרוּ מָה אָדָם וְתַדְעֵהוּ. מָה אִתָּ  
בְּעִי לְמַבְרִי אָדָם, וְתַדְעֵהוּ דְעִתִּיד לְמַחֲטִי  
קַמֶּךָ בְּאִתְתָּא דִּלְיָה דְאִיהִי חֲשֵׁף. דְאֹר אִיהוּ  
דְּכוּרָא וְחֲשֵׁף נּוֹקְבָא שְׂמַאלָא חֲשֵׁף דְּבְרִיאָה.  
בְּהוּוּ זִמְנָא שְׂכִינָתָא אֲמַרַת לוֹן בְּהִיא דְאִתּוֹן  
מְקַטְרָגִין אִתּוֹן עֲתִידִים לְמַנְפֵּל. כְּדְכַתִּיב  
וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טוֹבוֹת  
לְפָנָיִךְ בְּאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיא חֲשֵׁף? שְׂאֵר הוּא זָכָר, וְחֲשֵׁף נִקְבָּה, שְׂמַאל חֲשֵׁף שֶׁל בְּרִיאָה. בְּאוֹתוֹ זִמְנָן



הנה וגו' (חשקו בהון) וטעו בהון ואפיל לון  
שכינתא מקדושה דלהון.

אמרו חברי רבי רבי, אדהכי (נ"א א' הכי) עזא  
ועזאל לא הוו משקרין במלווליהו.  
דודאי בנוקבא עתיד אדם למחטי. אמר להו  
הכי אמרה שכינתא אתון אזדמנתון לקטרגא  
קדמי יתיר מחילא דמרומא, אי אתון הויתון  
שפירין מאדם בעובדיכו יאות לכו לקטרגא  
עליה. אבל איהו עתיד למחטי באתתא חדא,  
אתון בנשין סגיאין. חפתיכון יתיר מבני נשא  
כמה דכתיב ויראו בני האלהים את בנות  
האדם וגו', את פת האדם לא נאמר, אלא את  
בנות האדם. ולא עוד אלא אם אדם חב הא  
אקדים ליה תשובה לאהדרא למאריה  
לאתקנא במה דחב.

אמרו ליה חברי רבי (רבי רבי) אי הכי אמאי כולי  
האי. אמר רבי שמעון לחברי רבי אי לא  
דהוה הכי דברא קדשא ברוך הוא יצרא טבא  
ובישא דאנון אור וחשף לא הוה זכו וחוכה  
לאדם דבריאה. אלא (בגין) דאתברי מתרווייהו,  
ובגין דא (דברים ל) ראה נתתי לפניך היום את  
החיים וגו'. אמרו ליה פולי האי אמאי. ולא  
הוה שפיר דלא אתברי דלא למיחב ולגרא  
כל מה דגרים לעילא ולא הוה ליה לא עונש  
ולא שכר.

אמר לון מן הדין הוה ליה למברייה כף.  
בגין דאורייתא בגיניה אתבריאת  
דכתיב בה עונשא לרשיעיא ואגרא  
לצדיקיא ולא הוה אגרא לצדיקיא ועונשא  
לרשיעיא אלא בגין אדם דבריאה (ישעיה מה)  
לא תהו בראה לשבת יצרה. אמרו ודאי כען  
היה שכר לצדיקים וענש לרשעים אלא בגלל אדם של בריאה, (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת  
יצרה. אמרו, ודאי כעת שמענו מה שלא שמענו עד עכשו, שודאי לא ברא הקדוש ברוך הוא

אמרה להם השכינה: בזה  
שאתם מקטרגים, אתם עתידים  
לנפל, כמו שכתוב ויראו בני  
האלהים את בנות האדם כי טבת  
הנה וגו'. (חשקו בהם) וטעו בהם,  
והפילה אותם השכינה  
מקדשתם.

אמרו החברים, רבי רבי, בין כף  
(נ"א אם כף), עזא ועזאל לא היו  
משקרין בדברייהם, שודאי  
בנוקבא עתיד אדם לחטא. אמר  
להם, כף אמרה השכינה: אתם  
הזדמנתם לקטרג לפני יוטר  
מצבא המרום. אם אתם הייתם  
יפים מאדם במעשיכם, נאה לכם  
לקטרג עליו, אבל הוא עתיד  
לחטא באשה אחת, ואתם  
בנשים רבות. החכה שלכם יותר  
מבני אדם, כמו שכתוב ויראו  
בני האלהים את בנות האדם. את  
פת האדם לא נאמר, אלא את  
בנות האדם. ולא עוד, אלא אם  
אדם חוטא, הרי מקדים לו  
תשובה לחזר לרבונו לתקן במה  
שחטא.

אמרו לו החברים, רבי רבי, אם  
כף, למה כל זה? אמר רבי  
שמעון לחברים, אם לא היה כף  
שברא הקדוש ברוך הוא יצר  
טוב ורע, שהם אור וחשף, לא  
היתה זכות וחוכה לאדם של  
בריאה, אלא (בגלל) שנברא  
משניהם, ולכן (דברים ל) ראה נתתי  
לפניך היום את החיים וגו'.  
אמרו לו, כל זה למה? ולא היה  
יפה שלא נברא ושל לא לחטא  
ולגרם כל מה שגרם למעלה,  
ולא היה לו לא ענש ולא שכר? !  
אמר להם, מן הדין היה לו  
לבראו כף, בגלל שהתורה  
בגללו נבראה, שכתוב בה ענש  
לרשעים ושכר לצדיקים, ולא  
היה שכר לצדיקים וענש לרשעים אלא בגלל אדם של בריאה, (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת  
יצרה. אמרו, ודאי כעת שמענו מה שלא שמענו עד עכשו, שודאי לא ברא הקדוש ברוך הוא